

Tržnice světa

Karel Černoch

Když svítá na tržnici světa,
mezi stánky létá babí chmýří.
Než vlak si zvolí nástupiště,
první vozík na tržiště míří.

A přijíždějí další,
všechny stánky oživnou.
A všude mluví lidé
řečí podivnou.

Zde všichni kupují
a každý prodává,
to co má, to co zná
co chce mít...

Já mám bílé ranní růže
a já pravou mořskou sůl.
Sponky, zvonky, hrnky, kůže
Svět se hádá, smlouvá, trh je jak včelí úl!

Hledám stříbrem tkanou látku,
kupte židle, máte byt.
Máte láhev ,kupte zátku.
Kdo má zájem, vstupte, kupte
a budete mít!

Dejte třešně, já dám višně.
A co dáte za pár náušnic?
Jsou skleněné.
Tak nedám nic.

A tamten pán prý prodá stan
a měl bych kotouč, lodní klan.
A kdopak má auto na prodej?
Tady ho máš, tak uháněj!
A kolik jezdí? Dvěstěpět.
A kolik stojí? Míň než svět.

Já sháním knír i s parukou,
já dívky nosím na rukou.
Já sháním labutě a prodám led,
já nedobytný zámek prodal hned.

A co ten chce med a další den.
A ten zas by lásku láskou sněd.
A tenhle zase chtěl by v pase měřit míň
a do bytu musí koupit modrou skříň.

Já ti dám blíž a ty mi dáš výš.
Slona, blechu, zvony, střechu vyměníš.
Dej, ber, měň a pak rychle dál,
tržnice je svět a ten svět nemá čas, aby stál!

Ten chce lásku, ten chce slávu.
Ten chce zlato, jiný sůl.
Ten chce vždycky být jen v právu.
Ten chce všechno sám a jiný pro všechny půl.

Ten chce krásné jarní ráno,
ten chce zámek, ten chce klíč.
Ten chce ne a ten zas ano.
Ten chce hřiště, branky, čáry, sítě a míč

Světa krása i střed,
touha, naděje
i síla hřmící vhléd.
Mosty, srázy a dráhy a krůpěje vláhy
a bájný minaret.

Nádraží a nástupiště,
plány velkých cest.
Věčné hřiště,
dnes i příště,
hvězdy příštích hvězd.

Dám den a chci rok
a já den který má tisíc bílých slok.
A místo písku trávník
a místo tíže skok.

Chci poznat víc než trávník,
nejen sousto a dlouhý lok.
Toužím létat, léčit,
středověký nápis přečíst všem.

A lásku splácet péčí
a nevzat ani gem.
Dám usmířený ráj z pláče,
koupím neko-nekonečný neklid spáče.

Chci jenom říct, já už vím,
proč byl jsem živ a dýchám
a co dal jsem ostatním.
A co má..!

Život je tím, co jeden dává
a co si druzí mohou vzít.
Život je zkrátka marná sláva,
především čin a skutek.
Sny se musí žít!